

Giác quan thứ sáu

Anh ta vẫn nhìn chăm chú vào tôi. Đã hơn một tháng trôi qua kể từ lần đầu tiên tôi bắt gặp ánh mắt của anh ta

Tôi đến Úc với lý do rất đơn giản : học tiếng Anh.

Ngày đầu tiên đặt chân lên đất nước Kanguru này , bầu trời thoáng đãng , khí hậu mát mẻ , lòng tôi tràn ngập hạnh phúc.

1. Tôi quyết định thay đổi hoàn toàn cuộc sống của mình tại đây. Tôi tham gia một số khoá học.

Sau giờ tan trường , tôi làm thêm ở một nhà hàng. Tôi chơi với bạn bè nhiều quốc tịch khác nhau : Nga , Đài Loan , Hàn Quốc , Nhật

Những buổi nói chuyện thật thú vị. Chúng tôi đều chưa rành tiếng Anh , nhưng lại cố diễn tả điều mình muốn nói , nên nhiều khi gây cười đến vỡ bụng.

Cũng có khi , chúng tôi trò chuyện nghiêm túc về ước mơ và tương lai.

Tôi rất hài lòng vì được học tiếng Anh từ thực tế , vì được chia sẻ với bạn bè ...

Tuy nhiên , khi nhìn những cặp tình nhân bên nhau , tôi vẫn cảm thấy cô đơn và thậm chí ghen tỵ với họ.

Song nói chung , cuộc sống của tôi diễn ra rất tốt đẹp.

2. Mọi việc chẳng có gì đáng nói nếu không có sự xuất hiện của anh ta cách đây khoảng một tháng.

Vào một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo , đồng hồ trên tường điểm 7 giờ 30 phút. Tôi thức dậy thật sớm. Chẳng có việc gì để làm , tôi quyết định đi dạo.

Khi tôi đứng ở ga điện ngầm thì một thương nhân trong chiếc áo khoác bằng vải burberry (một loại vải không thấm nước) , đeo kính mát và xách chiếc cặp da đi ngang qua trước mặt tôi.

Đẹp trai , cao ráo , trẻ trung – đó là những gì tôi nhận xét về anh ta. Tôi nhìn thờ , mọi vật xung quanh dường như cũng im lặng. Tôi chỉ biết mỗi sự xuất hiện của anh ta và mùi hương hiệu Aramis dùng sau khi cạo râu. Loại này cha tôi thường dùng.

Tôi không thể rời mắt khỏi anh ta. Tôi cảm thấy như mình đang trong phim Điệp viên 007. Anh ta trông giống chàng James Bond đẹp trai tài ba , đang quay lại và chĩa súng vào tôi. Tất cả kết thúc trong điệu nhạc phim Điệp viên 007. Anh ta nhìn thẳng vào mặt tôi , và tôi cũng thế khi anh đi qua tôi.

Sau đó anh ta dừng lại cách tôi khoảng hai mét. Dù mắt vẫn nhìn thẳng , nhưng tất cả các giác quan của mình đều tập trung vào anh ta , nên tôi có thể thấy anh ta. Anh ta tháo kính mát ra và quay đầu về phía tôi. Tôi chết lặng !

Sau đó anh ta lấy từ chiếc cặp da cá sấu ra một tờ báo, bắt đầu đọc. Nhưng bằng trực giác phụ nữ , tôi biết anh ta đang nhìn tôi . Tôi nghe nói rằng có ba điều may mắn trong cuộc đời mỗi người. Tôi cho đây là điều may mắn đầu tiên của mình.

Cả ngày hôm đó lòng tôi lâng lâng và đắm chìm trong “ tiếng sét ái tình “.

3. Kể từ sau hôm thứ tư định mệnh đó , ngày nào tôi cũng đến ga điện ngầm lúc 7 giờ , mong nhìn thấy anh ta. Tôi bắt đầu cảm thấy rằng anh ta cũng để ý đến tôi , vì tôi bắt gặp ánh mắt anh ta nhìn tôi. Mặc dù , tôi cố nhìn thẳng về phía trước , nhưng lúc nào giác quan của tôi cũng hướng về anh ta Có lẽ anh ta cũng nhận ra điều đó.

Tôi thường tưởng tượng đến cảnh chúng tôi ở bên nhau. Thật tuyệt. Tôi cố đoán xem anh ta làm nghề gì ?

Diễn viên ? luật sư ? doanh nhân trẻ thành đạt ? cảnh sát ? Chịu thôi ! nhưng nghề nào cũng được có hề gì đâu !

Tên anh ta là gì nhỉ ? Tom ? Jonh ? Mark ? Ôi , nghe sao mà nhạt nhẽo thế. Charlies ? Tony ? Chắc không phải , nghe có vẻ tầm thường quá. James Bond ? A , đúng rồi. Tôi sẽ đặt cho anh ta cái tên ấy vì trông có vẻ giống James Bond lắm , ít ra là đối với tôi.

4. Đã một tháng trôi qua , anh ta chưa bao giờ mở miệng chào tôi lấy một tiếng.

Tôi tự hỏi liệu anh ta có phải là một người nhút nhát không , dù cho rằng anh ta không nên như vậy , vì tôi

cũng tỏ vẻ có để ý đến anh ta mà.

Tôi đứng cách anh ta ba mét , diện quần áo mới , lại thêm mùi nước hoa rất tuyệt mà trước đó tôi chưa bao giờ dùng.

Dù sao đi nữa

Nếu anh ta là người nhút nhát , tôi sẽ phải tìm cách tiếp cận đối tượng trước ... Đó là duyên số.Đúng rồi.Tôi phải quyết định duyên số của mình chứ.Tôi thấy mình có đủ can đảm , nhưng cũng có phần do dự.

5. Một buổi sáng đẹp trời , tôi chọn bộ cách thật xinh và mùi nước hoa yêu thích nhất.Tôi hăm hở đứng đợi anh ta , lòng miên man nghĩ đến những chuyện tình lãng mạn.

Anh ta xuất hiện như thường lệ , đi qua tôi , gỡ kính mát ra và nhìn tôi chăm chăm.

Tôi dờn gót

Khoảng cách chỉ còn ba mét , nhưng tôi lại cảm thấy anh ta vẫn còn ở xa lắm.

Tôi thẳng tiến đến gần hơn.

Chẳng hiểu sao khi ấy , tôi lại có cảm giác mình đang bước trên một chiếc cầu cong cong bắc giữa hai bờ vách đá cheo leo.

Tôi hít thở thật sâu và tiến về phía anh ta :”Chào anh ! “

Tôi thật ngạc nhiên vì giọng nói của mình , nghe có vẻ quá to và không mấy tự nhiên.Tôi tự hỏi : lòng can đảm của tôi biến đâu mất tiêu rồi nhỉ ?

Anh ta quay sang tôi , và nói gì đó , nhưng tôi nghe không rõ.Tôi thấy miệng anh ta mấp máy.

Tôi chỉ nhìn chăm chăm vào mắt anh ta một cách thô thiển.

Trời ạ ! mắt anh ta bị ... lè

Điều này khiến tôi giật cả mình.Vậy là từ trước đến nay , anh ta đã không nhìn thẳng vào tôi , ngay cả khi đi ngang qua tôi.

Tôi cảm thấy thất vọng nãy nê và chết lặng người vì ý nghĩ đó, cho đến khi giọng anh ta vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Tôi có thể giúp gì cho cô ? “

“ Xin lỗi tôi đã nhầm anh với một người bạn khác “ -Tôi nói , rồi quay nhanh và cảm thấy bối rối vô cùng.

Về đến nhà , tôi liếc vào gương , tôi thấy một phụ nữ ngớ ngẩn đang tự cười nhạo về tình yêu viễn vông của cô ta.

Và tôi phát hiện ra rằng suốt cả tháng nay anh ta chỉ mặc mỗi cái áo khoác bằng vải burberry...Trời ạ !

“ giác quan thứ sáu “ của người phụ nữ đã hại tôi.